

Sirael - Matuška, Waldemar

idím to jako dnes,
roku 1602 dvě neděle po svatém hlaholu,
kolem půlnoci, přišel za mnou do věže císař Rudolf.,
chtěl ode mně dívku, ale ne obyčejnou,
dívku stvořenou z měsíčního světla.

Já mocí zázračnou
paprsky svázel
a stvořil dívku Sirael,
tvář měla průzračnou,
když jsem se tázal,
zda ji smím říkat Sirael.

Když hlavou kývla,
musel jsem ji obejmout
a objal jsem ji bohužel,
možná že z rozpaků,
zmizela do mraků,
zmizela dívka Sirael.

Tak čas odvíjí, odvíjí, odvíjí příběh dávný,
já s příští půlnocí k nebi se díval,
a hledal dívku Sirael,
nemocný bezmocí přizraky vzýval,
za duši chtěl jsem Sirael.

A ďábel rozbil
moji čočku kouzelnou,
teď v srdci mám sto malých skel,
duši mi ďábel vzal
a čím víc žen mi dal,
tím víc mi schází Sirael.

Tak čas odvíjí, odvíjí, odvíjí příběh dávný,
vzpomínky trouchniví,
úsměvy řídnu,
kde je má dívka Sirael,
mám oči pálivý,
jen řeč mám vlídnou,
když volám vzhůru Sirael.

Když večer po nebi se mraky prochází,
tak nikdy nespím, jak bych měl,
hlavou mi bloudívá
ta dívka zdánlivá,
ta dívka jménem Sirael.